

Sygn. akt I CSK 528/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego w S. z siedzibą
w S.

o stwierdzenie nieważności ewentualnie uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 200 (dwieście)
złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołał się na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, brak tych przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania.

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Wskazana rozbieżność orzecznictwa wynikająca z niejednolitej wykładni wskazanego przepisu musi mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Powołany art. 36 § 3 Prawa spółdzielczego nie wywołał wątpliwości interpretacyjnych ani rozbieżności judykatury. Sam skarżący zauważył, że Sąd drugiej instancji podzielił utrwalony w judykaturze pogląd, że naruszenia prawa lub statutu w zakresie głosowania na walnym zgromadzeniu, mogłyby prowadzić do wzruszenia uchwały, gdyby wykazano lub uprawdopodobniono, że głosowanie bez tych naruszeń, prowadziłoby do wyniku odmiennego. W świetle dokonanych

ustaleń, którymi Sąd Najwyższy jest związany, taki wniosek jest nieuprawniony. Wskazany przez skarżącego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2004 r., I CK 78/04 (LEX nr 470994) nie świadczy o rozbieżności judykatury w kwestii wprowadzonego później do systemu prawnego art. 36 § 3 Prawa spółdzielczego.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane). Zaskarżony wyrok nie narusza prawa w kwalifikowany sposób. Z ustaleń wynika, że pełnomocnicy głosowali w sposób uzgodniony z mocodawcami.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).